

Ludmila Hájková

Ludmila Hájková, rozená Mráčková, se narodila 13. 4. 1929 v Praze. Maminka pocházela z Protivína a tatínek z Chebska.

Mladá rodina bydlela nejprve v Žalově a do Prahy všichni dojížděli za prací, malou Ludmilu vozili do jeslí. Maminka byla zaměstnaná v rodině zámožného československého důstojníka jako služebná. Tatínek byl železničář. Po nějaké době získali družstevní byt v Jateční ulici, v tehdy nově postavených činžovních domech.

Ludmila navštěvovala obecní školu v Osadní ulici, na kterou moc ráda vzpomíná. Táta pracoval na hradle poblíž Hlávkova mostu a maminka si později našla zaměstnání v blízké továrně.

Ludmila za války chodila do skautského oddílu v Libni, kde měli klubovnu na ostrově. Vzpomíná na táboráky, sportování na hřišti a hry. Ke skautingu ji přivedl bratranec z Písku, který sám do oddílu chodil. Jako skautka se Ludmila také zúčastnila Pražského povstání.

Na podzim roku 1938 se tatínek, jako většina železničářů, zapojil do odbojové skupiny Obrana národa, založené československými důstojníky. Naučil se obsluhovat vysílačku a vysílal zprávy našim vojákům do Anglie. Železničáři byli pro odboj důležitými partnery, protože znali informace o pohybu vlaků, o přesunech válečného materiálu nebo kam se přemísťují německé vojenské jednotky.

Tzv. smutný podzim roku 1939 přinesl velké zatýkání mezi členy Obrany národa, zatčeno bylo mnoho desítek železničářů v Praze. Za rok nato přišel smutný podzim 1940, kdy byly zatčeny další stovky odbojářů.

Pro Viléma Mráčka, Ludmilina tatínka, si gestapo přišlo 16. 9. 1940. Zatkli ho v práci. Ludmila se to dověděla od kolegů, když mu nesla do práce oběd. Pro rodinu to byla obrovská rána.

Vilém Mráček byl 2 roky vězněn a krutě mučen. Přesto nikoho a nic nevyzradil. Díky své statečnosti zachránil život 41 lidem. On sám byl ale v roce 1942 v Berlíně popraven. Po válce byl jeho hrdinský čin odměněn Československým válečným křížem.

Ludmila mezitím začala studovat na gymnáziu. Odtud ji v necelých 14 letech, po otcově popravě, vyhodili a totálně nasadili do podniku Českomoravská-Kolben-Daněk ve Vysočanech, kde se za války vyráběly tanky. Pracovala u stroje a jako dílenská uklízečka až do května 1945.

Při náletech museli všichni zaměstnanci běžet z továrny do bezpečí hloubětínských strání. Zde byla Ludmila svědkyní i nešťastného bombardování Prahy při bombardování spojeneckým letectvem 14. 2. 1945. Pohled na stovky bomb shozených na Prahu Ludmilu velmi zasáhl. Továrna byla také poničena, následujících mnoho týdnů strávili zaměstnanci opravami fabriky tak, aby byla opět provozuschopná.

Po osvobození Prahy v květnu 1945 nastoupila Ludmila jako pomocná zdravotnice v bývalých jatcích, kde byli shromažďováni němečtí zajatci. Z dob skautingu uměla obvazovat a ošetřovat raněné. Zdravotní sestry proto uvítaly její pomoc. Často podnikala dobrodružné výpravy po okolí za chybějícími léky.

Po válce se Ludmila Mráčková vrátila do školy. Nepokračovala však na gymnáziu. Na radu maminičky známé, které přes léto pomáhala s účetnictvím, nastoupila na obchodní akademii. Vystudovala makroekonomii a v tomto oboru pak celý život pracovala.

Na své milované rodiče dodnes vzpomíná s úctou. Je členkou Svazu protifašistických bojovníků, a protože si nepřeje, aby se na hrůzy války zapomnělo, vypráví o svém životě a o tatínkově statečnosti

mladým lidem. Dokud jí zdraví dovolilo, mohli jsme paní Hájkovou vídat v Petschkově paláci nebo v areálu lidického památníku obklopenou studenty či žáky, kterým poutavě předává svou paměť. A za to jí patří dík.